

□ □ DE GOEDE HERDER □ □

DRAMATISCHE SCHETS IN TWEE BEDRIJVEN

□ □ DOOR P. H. RITTER JR. □ □

Eerste Bedrijf.

Het tooneel verbeeldt de huiskamer in een dorpspastorie. De Kamer is zeer eenvoudig, bijna armelijk gemeubeld, met rieten Vechelsche stoelen, op enkele dier stoelen een kussen van een modern patroon, dat wonderlijk mondain aandoet in de poovere atmosfeer. Rieten matten liggen op den grond. Middenin de kamer staat een gedekte tafel, met het ontbijt. Op den schoorsteen tusschen de beide vensters bevindt zich niets dan een copie van het bekende, witte Christusbeeld van Thorwaldsen.

Een der vensters, waarvoor een rustbank met kleurige kussens, is geheel bedekt door de in den tuin tegen het venster aandringende struiken en reusachtige zonnebloemen. Ook in de vensterbank zijn kleurige bloemen in potten, en planten.

Het andere venster is lang en leeg, en zonder vensterbank. Men ziet er den hoogen ingang der kerk schemeren onder den toren, een kale, vale kerk, met nuchtere, kleurlooze vensters, in baksteen. Men ziet, achter het klinkerpad dat naar de kerkdeur leidt, het kerkhof beginnen, met al zijn kruisen. Ds. Roorda, een lange, tengere jonge man, met een blonde baard, waarom de gelaatstreken bleek en ouwelijk liggen, staat voor het ééne venster, dat uitzicht geeft op de kerk. Louise, zijn vrouw, elegant, ondanks haar simpele kleeding, fijn, spits profiel, dat den wil uitdrukt tot berusten, zit nog aan tafel. Zij wascht het ontbijtgeri met haar slanke, witte vingeren, alsof het een zaak gold die zeer veel ernst en zieletoewijding vereischt, — haar oogleden vallen neer over haar oogen, zoodat ze wel blind lijkt, haar gebaren zijn precieus-voorzichtig.

DS. ROORDA *(starend naar zijn kerk, zijn rug naar de kamer toegewend, sprekend als voor zichzelf)*, Het is nog geen tijd.

LOUISE *(vervuld van hetzelfde plichtsbeseft blijkbaar, waarmee ze de kopjes wascht)*. Ga je niet meer naar je kamer?

DS. ROORDA. Neen, ik wacht.

LOUISE *(onverstoord)*. Waarop wacht je dan?

DS. ROORDA *(wendt zich om, — hij staat nu, vreemd door het licht beschenen, dat zijn smartelijke gelaatstreken verscherpt in de leegte van de kamer)*. Op jou.

LOUISE *(blijft doorgaan met haar werk, zonder de oogleden op te heffen)*. Vraag me dat nu niet meer. Het kàn niet.

DS. ROORDA *(gaat langzaam naar haar toe, komt naast haar staan, zijn hand op haar schouder)*. Louise.

LOUISE *(gaat, ondanks zijn liefkoozing door met haar arbeid)*.

DS. ROORDA *(gesmoord)*. Voel je dan niet, wat dit voor mij is?

LOUISE. Toe Frans, peins nou niet zoo over de dingen. Ga nu aan 't werk. Het maakt me ziek. *(trachtend zich te beheerschen, nog steeds turend op haar arbeid)*. Ik kàn er niet tegen.

DS. ROORDA *(neemt haar weerstrevend, koel gezichtje tusschen zijn veel te groote handen)*. Lous, laat je mij nu alleen, laat je mij, op dezen dag.... in die verschrikkelijke verlaten-